

KERST OP HET
EILAND SKYE

KIRSTY FERRY

*Kerst
op het
eiland Skye*

KIRSTY FERRY

Kerst op het eiland Skye

is een uitgave van

Choc Lit NL

Copyright © 2020 Choc Lit NL

Auteur: Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *Christmas on the Isle of Skye*

Vertaling: Marjolijn Huiberts

Tekstredactie: Simone Lier

Omslagontwerp: Choc Lit UK & Dutch Venture Publishing

Eerste uitgave november 2020

ISBN 978-94-92585-60-8

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Waar de helden net zoals chocola zijn – onweerstaanbaar!

*Voor mijn fantastische vrienden van onze uitgebreide HCC-familie.
Ik wens jullie allemaal veel liefde en licht toe.*

Vaarwel, zoet lief, mijn eenig lief!

Nu moet ik henenijlen -

Ik keere weer, al scheidden ons

Tien duizend lange mijlen!

Uit 'Mijn liefde is als de roode roos'

van Robert Burns

Vertaald door Frans de Cort

PROLOOG

HET EILAND SKYE, APRIL

‘*H*eb je alles geregeld? Alles ingepakt?’ Zac keek Ivy aan. Haar silhouet stak af tegen de achtergrond van het woeste Schotse heidelandschap, en hij vroeg zich voor de honderdste keer af of hij gewoon tegen haar kon zeggen dat hij haar ontslag niet accepteerde, zeker weten van niet, want hij wilde echt niet dat ze wegging.

Toen drukte hij die gevoelens de kop in en berispte zichzelf omdat hij haar niet steunde en alles. Als puntje bij paaltje kwam, wat had hij nou helemaal over haar te zeggen? Ze was bij hem in dienst, ze waren goede vrienden, en goede vrienden hielpen andere goede vrienden hun dromen na te jagen en op hun eigen benen te staan. Zelfs als voornoemde goede vriend vastbesloten was om naar Glastonbury te verhuizen, wat op dit moment als de andere kant van de wereld aanvoelde.

Tenslotte bevond Glastonbury zich op het vasteland.

‘*Aye*, ik denk het. Als ik iets vergeten ben, kan iemand het

opsturen.' Ivy keek over het parkeerterrein naar de Cuillin Hills in de verte en glimlachte voorzichtig. 'Misschien kom ik terug, weet je. Het is misschien niet voor altijd.'

'Aye. Dat heb je al eens gezegd.'

'Maar ik ga wel.'

'Je gaat wel.'

'Ik moet dit doen, dat weet je hè?'

'Dat weet ik.' Maar dat betekent niet dat ik het leuk moet vinden, dacht hij.

'Als ik dit, om wat voor reden dan ook, om wat voor zéér goede reden dan ook, niet zou moeten doen, laat je me dat dan weten?' Ze schonk hem die ene glimlach en hij stortte ter plekke bijna neer. 'Het houdt me misschien niet tegen, maar het zou kunnen betekenen dat ik eerder vroeg terugkom dan laat.'

'Is het feit dat ik je hier ga missen reden genoeg? Dat ik dol ben op je werk, dat het er goed uitziet in mijn giftshop en dat ik je nodig heb om de voorraad op peil te houden? Of dat ik het gevoel heb dat mijn nieuwe medewerker niet zo lief-tallig zal zijn als de vorige?' Hij trok een gezicht, probeerde een grapje te maken.

'Lief-tallig? Hm. Je redt het wel. Ik weet zeker dat je iemand vindt om je te helpen.'

'Aye.' Hij stak zijn handen in zijn zakken, wilde haar wanhopig graag een afscheidsknuffel geven, maar was als de dood dat hij haar niet meer los zou kunnen laten.

'Zac...' Het leek bijna alsof ze nog iets anders ging zeggen, maar ze perste haar lippen op elkaar.

Ze stonden daar, ongemakkelijk, voor wat een eeuwigheid leek te duren, en toen zwichtte hij. Zijn handen kwamen uit zijn zakken en zijn armen gleden om Ivy heen, bijna op hetzelfde moment dat ze haar armen om hem heen sloeg.

'Ik ga je missen. Echt waar,' fluisterde ze tegen zijn borst.

'Ik ga je ook missen. Maar heel veel succes. En al het andere. En ik spreek je... snel. Hoop ik.' Hij legde zijn kin boven op haar hoofd en deed eventjes zijn ogen dicht.

'Snel. Ja.'

Ze lieten elkaar los en glimlachten weer naar elkaar. Toen knikte ze en draaide zich om. 'Dag, Zac.'

'Dag, Ivy.'

En Zac dacht dat hij dat beeld van Ivy nooit meer kwijt zou raken; het beeld van Ivy McFarlane die hem achterliet, die Skye achterliet, misschien wel voor altijd.

HOOFDSTUK EEN

GLASTONBURY, DECEMBER

*D*e *croft* van Zac was waarschijnlijk Ivy's favoriete plekje op aarde. Als ze haar ogen dichtdeed, stevig dicht, en aan de kleine boerderij dacht, was het net alsof ze daar was, wandelend over het landweggetje met aan het eind dat bescheiden uithangbord van gepolijst onyx. Nou ja, misschien werd ze over het landweggetje voortgestuwd door de zeewind, en dan keek ze omhoog naar de zwarte vormen van de Cuillin Hills, die dreigend boven haar uittorenden terwijl ze over dat pad wandelde op het eiland Skye.

Dus was Skye haar favoriete plekje? Ze wist het niet zeker.

Verrassend genoeg – en ze had nooit gedacht dat ooit toe te moeten geven, ook al woonde ze hier al acht maanden – voelde Glastonbury helemaal niet als thuis, hoe betoverend en prachtig het ook was. Er ontbrak gewoon iets aan. En dat iets was een stille, creatieve man met lichtbruin haar dat hij altijd vergat te laten knippen, met de vrolijkste, zachtste,

donkerste ogen die ze ooit had gezien en met een glimlach die de Schotse mist deed oplossen.

Die man was Zac Fallon. Haar oude baas, haar goede vriend en een man die ze meer miste dan ze ooit voor mogelijk had gehouden.

Ze was hier vanuit Skye gekomen om voor zichzelf een nieuw leven te beginnen; om haar eigen creatief bedrijfje op te zetten, om een eigen ateliertje te hebben waar ze haar met de hand gemaakte sieraden en werk kon verkopen – iets wat ze redelijk succesvol op Skye had gedaan, waar ze met redelijk veel plezier in een gehuurde cottage had gewoond. Ze had van alles uitgeprobeerd met halfedelstenen en kristallen in sieraden, en ze had zelfs de stap gezet om cake te bakken voor Zacs tearoom.

Maar ze droomde al van een terugkeer naar Glastonbury sinds ze daar een paar jaar geleden had gewerkt en toentertijd had ze het gevoel dat het de enige plek was waar ze ooit zou willen zijn.

Maar door Zac was alles anders geworden. Toen ze eenmaal voor hem aan het werk was, en hem echt leerde kennen, verdwenen de Glastodromen naar een fraaie achtergrond; bijna als een laagje aquarelverf op handgeschept papier, in plaats van het felle, opzichtige doek met primaire kleuren dat het zo lang was geweest.

Maar ze moest dit doen. Zac, zo wist ze, stond niet vooraan als het ging om het duidelijk maken van zijn bedoelingen. Hij stond niet vooraan als het ging om het uiten van zijn gevoelens. Ze vermoedde dat hij misschien iets voor haar voelde, maar ondanks dat ze het hem zo makkelijk mogelijk probeerde te maken, ondanks dat ze de grootst mogelijke hints gaf dat ze misschien, heel misschien, hetzelfde voelde, bleef Zac lief en aardig maar niet erg toeschietelijk – tot ze, op een dag, het maar opgaf.

En hij had het bijna gezegd, hij had het bijna opgebiecht.

Hij was mopperig geworden en kon maar niet geloven dat ze echt ging, en ze had zelfs gezegd dat het misschien niet voor altijd was, en ze had zo gehoopt dat hij beter zijn best zou doen om haar tegen te houden. Maar dat had hij niet gedaan.

Voor de zoveelste keer speelde een versie van hun gesprek, waarin ze hem voor het eerst vertelde dat ze erover nadacht, zich in haar hoofd af.

'Wat? Glastonbury? Je maakt geen grapje? Je gaat?'

'Aye. Ik ga, Zac. Ik heb het je al een aantal keer verteld en ik ga niet van gedachten veranderen. Moet ik mijn ontslag schriftelijk indienen? En wat is mijn opzegtermijn?'

'Ik wil geen opzegtermijn aanvaarden en ook geen schriftelijk ontslag. Ik wil niet dat je naar Glasto vertrekt.'

'Het is misschien niet voor altijd, Zac. Misschien moet ik dit gewoon doen. Gewoon om het te proberen. Ik kom misschien wel terug.'

'Hm. Ik zal je missen.'

'En ik zal jou missen. Maar dat overleven we wel...'

En dat was het. Hij had een vreemde blik in zijn ogen gehad en ze had zo ontzettend gehoopt dat hij met meer argumenten zou komen om haar te laten blijven; dat hij zou zeggen hoe hij zich voelde, het niet zomaar bij 'ik zal je missen' zou laten. Maar dat had hij niet gedaan. En als Zac zijn gevoelens niet kon uiten, als hij haar niet kon overtuigen dat hij wilde dat ze op Skye bleef, reken dan maar dat ze ging. Ze was tenslotte niet helemaal zeker of ze zich zijn gevoelens voor haar had ingebeeld.

Dus hier zat ze dan. In Glastonbury.

Maar hij zat nog op Skye.

En dat voelde ook niet echt goed.

Ze draaide zich om, slapen lukte niet, en haar voet kwam tegen het uiteinde van de slaapbank aan. Ze krulde zichzelf helemaal op tot een balletje, weg van de rand, en voelde zich

niet echt loyaal omdat ze aan Zac Fallon dacht terwijl ze in het huis van Gideon Austin verbleef.

Ze was Gid eigenlijk een hoop verschuldigd. Hij was degene die werkruimte voor haar had gevonden in Glastonbury, maar hij had iets eerlijker kunnen zijn toen hij zei dat het haar werkruimte, en dan ook echt alleen haar werkruimte, zou zijn. Ze deelde de ruimte met een tarotlezer, een mindfulnesscoach en, wat het allerergste was, met nog een sieradenmaker. Een sieradenmaker die veel meer aanloop had dan zij. Morgana zat precies vooraan in de winkel en Ivy moest het doen met een donkere uithoek ergens achter in het gebouw.

Ivy was er nog steeds niet helemaal over uit of Morgana ook daadwerkelijk Morgana's echte naam was. Ze dacht van niet, maar ze was zeker niet van plan om dat te gaan vragen. Morgana kon er nogal angstaanjagend uitzien en Ivy vroeg zich nog steeds af of ze zoveel van haar spullen verkocht omdat klanten zich doodschrokken als ze binnenwandelden en omdat zij ze woedend aankeek met haar griezelige, gevoelloze ogen. Morgana's kledingstijl deed haar naam eer aan – zozeer zelfs dat Zacs prachtige, gothic vriendin Angel Tempest vergeleken met haar op een melkmeisje leek. Morgana kwam uit Pennsylvania, maar Ivy vond Transsylvania eigenlijk beter bij haar passen.

Ze kroop nog meer in elkaar. Ze moest steeds vaker aan Skye denken. Kerstmis stond voor de deur en dat was de deadline die ze zichzelf had gesteld om te beslissen wat ze zou gaan doen. Ze was hier in april gekomen en ze had voor zes maanden een appartementje gehuurd. Het huurcontract was twee maanden geleden verlopen en ze was daarna bij Gideon ingetrokken. Hij had haar de piepkleine slaapkamer aangeboden en gezegd dat hij op de slaapbank zou pitten. Ivy had hem overgehaald en gezegd dat het maar tijdelijk was en dat er geen reden was alles overhoop te gooien voor de tijd